

ΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΚΑΡΑΒΑΝΑΣ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Ο ΜΙΧΑΛΑΚΗΣ

Έξω γράφει και άλλοτε για τον Μιχαλάκη του Συντάγματος. Ο Πονηρός αυτός φαντάρος είχε κατορθώσει να μιά κοροϊδείη όλους στο στρατό. Όταν δηλαδή έφτασε ο καιρός της απόλυσέως μας, άναλάβημε ότι είχαμε γίνει όλοι το κορόδιο του φρυγάνου αϊτού Εφραίμ, ο οποίος προσποιηθείς τον άρελή είχε κατορθώσει να περάσει την καλύτερη ζωή στο στρατό, άνευ παρεξηγήσεων, τιμωριών και άγυαριών...

— Μιμμιμ!... άκούστηκε άξαφνα.

Άπό τη στιγμή όμως που οι μαχόμενοι άφρασαν τους άγρους και κίπριν τρέχοντας στ' άμπέλια, ο Μιχαλάς έγινε άφαντος!...

- Πού νά είνε;
- Τί νά έγινε; ρωτούσαμε.
- Μωρέ, μη γαρμίστηκε οι κανένα ρέμμα και τσακίστηκε;
- Όταν ή φρενομάχη έτελειωσε και οι άξιωματικοί άνέβηκαν στο λοκισκό, που θή γινότανε κριτική, δύο-τρεις στρατιώτες έτρεξαν μέσα στ' άμπέλια για νά τον βρούνε.

- Μιχάληρηρη!
- Ε! Μιχάάάάάάλη!
- Καμιά άπάντησις. Τα κλήματα κουνούσαν τα πράσινα βλαστάρια τους, μπουρμπουλιού βοήθην μέσα στις άχλαδιές και γουστειότες σούνονταν στο χόμα.
- Βοή τί έγινε ο Μιχάλης;
- Μιχάάάάάληρηρη!
- Οι άνδρες έφτασαν ψάχνοντας σ' ένα βαρέμια.
- Μιχάάάάάλη!
- Μι! μιμμιμμι! άκούστηκε έξαφνα κάτι σαν γούλισμα, σαν στεναγμός.
- Σού είσαι, Μιχάλη;
- Μιμμι!
- Χτυπημένος είσαι, μωρέ;
- Μιμμι!

Ταραγμένοι οι στρατιώτες έτρεξαν πρὸς τὸ βάθος του ρέμματος.

- Θά έπεσε και θά χτύπησε ὁ κακομοίρης! Έλεγαν.
- Η θά τον πήρε καμιά ετάσα στο κεφάλι. Η χάριτες ή αφάριες μπορούνε νά σκοτώσουνε και άνδρولو!
- Η ιδέα αὐτή τους έκανε ν' άνατριγιάσουν.

Φανταζόντουσαν τὸν Μιχαλάκη, τὸν Μιχάλη τὸν άγατητό μας, τὴν δροσιά αὐτή του λόχου, χτυπημένο και άιμόφυρτο, νά σπαράξει σαν ψάρι στο έδαφος. Τὸν έφαντάζοντε μὸ στασιμένο τὸ κεφάλι, τὸ στόμα του γεμάτο αίματα και τὰ μάτια γουρλωμένα, νά δαγκώνη τή γη, ἀπό τὸς πόνους και τὴν άγωνία.

- Εφτάσαμε, Μιχάλη. Κουράγιο, Μιχαλάκη, κουράγιο και φτάσαμε!

Τὰ δωμάτια είνε νοικιασμένα

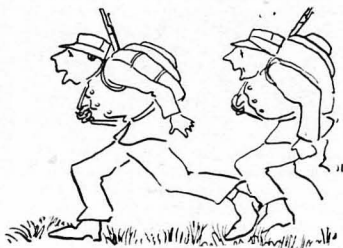
Στῆς τελευταίας Κριμαϊκής τὴν ψευδομάχη ὁ Μιχαλάκης έξηφανίσθη παραδόξως. Επὶ άρχε τῆ ώρα πολλοί άνδρες τὸν είχαν ἰδή νά παρακολουθῆ τῆ γαμμη τὸν έπιτηθεμενον, κατὰ τὸν ἐπὶ τὸν Τουρκουβουγιαν έχθρικῶν δυνάμεων.

Πισὸ ἀπὸ ἕνα σπορὸ ἀπὸ άχλόδια

λευθερώνοντας τὸ στόμα του. Νά τί κάνω! Άχλαδάκια τρώω!... Καθῆστε νά γάτε και σεις, αν θέλετε!... Και αν δέν φράνουν αὐτά, είνε κι άλλες δυὸ άπιδιές ἐδὸ παρακάτω!...

Έξ αιτίας τὸν γυμνασιῶν, τὸ Μαρούσι με τὰ ὄρια τὰ νερά και τὰ πολλὰ τὰ δέντρα, παρουσίασε για μιὰ νύχτα εικόνα στρατοπούλεως. "Όλος ὁ κατὰ τὸν Ἄθηνῶν έπερχόμενος στρατός, ὁ στρατός με τὰ άσπρα εκαταχένια, ἔκει ἰ καταλίστηκε για ἕνα βράδι!

Δύο στρατιῶται λαχαισμένοι έτρεξαν

Τὰ σπῖτια ἐκλειδῶθησαν ἐπιμ ἔλως και ἡ αὐλές σαρωθῆκανε δεόντως, άποσφθέντων τὸν τετραπόδων σὲ μιὰ άκρη. "Όταν εφτάσαμε και χωρισμένοι σὲ ἐνομοτίες πληγίναμε δια καταλύματα, μερικὸ ζωοφίτες έβγαλαν και μιὰ ἔλεγαν:

- Δέν χωράει ἐπάνω. Είνε νοικιασμένα τὰ δωμάτια!
- Δεχτήκαμε νά μείνουμε στῆς αὐλές.
- Άφήσαμε κάτω τὸς γυλιούς και κοιτάζαμε πὸς θά οίκομνη δοῦμε. Στὴν άκρη κάθε αὐλῆς χόρτα για τὰ ζῶα σάπιζαν και τὸ «φροσι» άφινε ἐκεῖνη τὴν ἰδιαιτέρη μωροδιά, τὴν τόσο εὐχάριστη στους ρομιντικοὺς και στους κτηνοτρόφους!... Τὸ βράδι έστρωσε ὁ καθένας ὅπως-ὅπως τὴν κουβέρτα του κ' ἐτοίχθησε σ' αὐτῆ ὅπως καλύτερα μποροῦσε. "Ένα φαναράκι κρεμασμένο σ' ἕνα δέντρο, ἔβριχνε τὸ κοκκινωπὸ τὸ φῶς ἐπάνω στους κοιμομένους άνδρας κ' ἔκανε νά διαγράφεται ἀκουσοειδῆς ἡ μορφή του Μιχαλάκη. Ἐπιλοῦταν τυλιγμένος μέσα στο μανδύα του και στεκότανε φρουρός με ἔφ' ὄλιου λόγγη.

- Έξαφνα ἕνα κροῖς άκούστηκε και κάτι σαν νά κῆλσε ἐκεῖ διπλά.
- Τί ἦτανε; ρώτησα τὸν πλαινό μου.
- Ξέρω κ' ἐγὼ! Σάν κάτι νάπεσε! μὸ ἀποκόρησε.

- "Ό Μιχαλάκης τέντωσε τὸ λαμπο του για ν' ἀντιλήφῆ τί συνέβη, όταν ἕνα ἄλλο λιθαράκι ἦθε και τὸν χτύπησε στο μετωπο.
- Λιθάκια πέφτουμε, φώναξε!
- Μπράβο που τὸ κατάλαβες!
- Οἱ άνδρες άναστατώθηκαν.
- Πούος διάλογος πεταίει, ρέ, λιθάκια;
- Κάποιος διάλογος, χωρίς ἄλλο! εἶπε ὁ Μιχαλάκης. Και εἶχε δίκιο νά τὸ λέη, γιατί βροχή ἀπὸ πέτρες άρχισε νά πέφτη στὴν αὐλή ἀπὸ ἄωρατα και μυστηριώδη χέρια. Γέλια, διαμαρτυρίες, άστεία και φωνές άκούστηκαν. "Όλη ἡ αὐλή άναστατώθηκε.

- Θά τὸν τουρκέσω, μωρέ, ὅπως και αν είνε! οὐρλιάζε ὁ Μιχαλάκης.

Μά ἡ ἀπειλή αὐτῆ δέν φόβισε καθόλου τὸ μυστηριώδη χέρια. Ἄπεναντίας μάλιστα τὰ άπεθράσανε.

Οἱ άνδρες, μη μπορώντας νά ἐξηγήσουν τὸ μυστήριο, πιάστηκαν ἀνεμεταξὺ τους:

- Σὺ πετάς!
- "Όχι, σὺ!
- Σὺ, σου λέω, και πρόσεξε καλά.

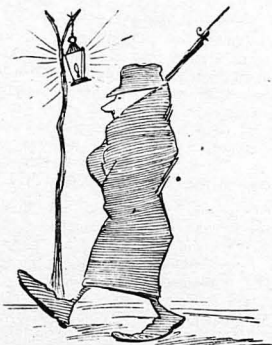
- Για κάνε μου τὴ χάρι και μάζεψε τὰ λόγια σου!

Ἐκλήθη ὁ δεκανέας κ' ἔκαμε ἔρευνα. Μά τὸ μυστήριο ἐπινεώθη πὸ πολύ. Τοῦ ἦσαν μάλιστα κ' αὐτοῦ δυὸ πέτρες στο κεφάλι. Ἐπάνω στο χαγιάτι εἶνε ἀμέσως σημεῖο-λο περὶ τοῦ πακετίου.

Καθένας εἶπε και τὴ γνώμη του και τὸ τί δέον γενέσθαι. Ἐννοεῖται ὅτι ἡ γνώμη τοῦ καθενός ἦταν ἐκ διαμέτρου ἀντίθετη με τῆς γνώμης ὄλων τὸν ἄλλον.

Ἐκεῖνη τὴ στιγμή μιὰ φωνή άκούστηκε κάτω ἀπὸ τὸ βάθος τῆς αὐλῆς:

- Ἐγὼ ξέρω τί συμβαίνει.

Διακρινόνταν ὁ φρουρός ὁ Μιχαλάκης.

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ

ΤΟ ΠΑΘΗΜΑ ΤΟΥ ΣΑΙΝ-ΦΟΥΑ

Ο Γάλλος συγγραφέας του 18ου αιώνα Σαιν-Φουά, ο οποίος ήταν διάσημος για την παιλίστρα του, ένα βράδι που βρισκόταν στο φρονιό της Όπερας του Παρισιού, ήθελε σε λόγια με κάποιον άγνωστο τον κίβωλο.

Ο Σαιν-Φουά έθεώρησε τον έαυτό του προσβεβλημένο και δίνοντας στον άγνωστο την καρδιά του, τον έκάλεσε σε πορνεία.

— Κύριε, του είπε τότε ο άγνωστος, πρέπει να ξέρετε ότι όποιος έχει να μου προτείνει κάτι, έχομαι στο ξενοδοχείο μου. Κατοικώ στο ξενοδοχείο Χ... και αύριο το μεσημέρι θα σας περιμένο.

Την επομένη ο Σαιν-Φουά έσπευσε να πάει στο ξενοδοχείο που μινε ο άγνωστος, ο οποίος τον δέχτηκε με μεγάλη ευγένεια και τον προσεκάλεσε να γευματίσουν μαζί.

— Αστείοσθε, βέβαια! του είπε ο Σαιν-Φουά. Δεν πρόκειται τώρα για γεύματα! Πηγαίνουμε, σάς παρακαλώ...

— Αδύνατο! απάντησε απαθείστα ο άγνωστος. Δεν βγαίνω ποτέ έξω πριν γευματίσω...

Ο Σαιν-Φουά από της έπισηνης του άγνωστου αναγκάστηκε να γευματίσει μαζί του. Αφού έφαγαν, σηκώθηκαν και βγήκαν έξω. Ο Σαιν-Φουά ανέπνευσε. Έπι τέλους θα μονομαζούσαν. Ένα περιόσαν όμως έξω από ένα κλαφενίον, ο άγνωστος είχε στον Σαιν-Φουά:

— Κύριε, μετά το γεύμα έχω τη συνήθεια να παίζω πάντοτε μια παρτίδα σάκα...!

— Δεν μιλάτε σοβαρά! φώναξε ο Σαιν-Φουά.

— Σας έδηλωσα πως μου είναι αδύνατο ν' αλλάζω τις συνήθειές μου!...

Ο Σαιν-Φουά αναγκάστηκε να αποστή και τη νέα αυτή ιδιότητα του άγνωστου. Όταν τελειώσαν, ο άγνωστος είχε στον Σαιν-Φουά:

— Αν δεν έχετε αντίρρηση, θα σας ερωτήσω να λάμει προς τον Κεραμικό, για να παρατηρήσετε λιγάκι. Ύστερα από το σάκα, κάνω πάντοτε ένα μικρό περίπατο... Είναι κι' αυτή μια από τις συνήθειές μου...

Ο Σαιν-Φουά, φανταζόμενος ότι ο άγνωστος είχε διαλέξει τον Κεραμικό ως τόπο της μονομαζίας, του είχε διαν έφθασαν εκεί:

— Δεν νομίζετε πως πρέπει να τραβηχτούμε λιγάκι παραέρα;

— Για ποό λόγο; ρώτησε ο άγνωστος.

— Ωραία ερώτησις! Για να μονομαζήσουμε, διάβολε! Μιρως τό εληρημονήσατε;...

— Να μονομαζήσουμε! απάντησε ο άγνωστος. Θ' αστειεύσθε βέβαια! Σειρέτε με ποόν μιλάτε, φίλε μου; Με τον Γενικό Θησαυροφύλακα του Κράτους! Ένας ανώτατος λειτουργός της Πολιτείας, σαν κά μένα, δεν δικαιούται να μονομαζήσει! Έάν συνέβαινε τέτοιο πράγμα, θα μ' εχαρακτηρίζαν ως παύρονα!

— Αν τυχόν δε με έρονεύατε, θα σας έπιαναν και θα σας κτεδικάζαν σε θάνατο. Έγώ άλλωστε δεν έχω τίποτα μαζί σας για ν' ήθλω τό κακό σας!...

Ο Σαιν-Φουά έμινε κόκκαλο μετά την αποκάλυψη της ταυτότητας του αντίπαλου του. Τού ήταν, πράγματι, αδύνατον να μονομαζήσει με τό Γενικό Θησαυροφύλακα, που ήταν ο ανώτατος λειτουργός του Κράτους. Έσπυψε λοιπόν τό κεφάλι του κ' έφυγε.

- Ποιός είμαι σ'ν που ξέρεις, βρε;
- Εγώ ο σκοπός, ο Μιχαλάκης.
- Τι; Τι; Πώς;
- Η αΐλη είναι στοιχειωμένη κά πετροβολούν φαντάσματα!
- Την κακή σου τή φλάσκα!
- Οι απλοϊκότεροι όμως τό πιστεύαν κά σταφοκοπηθίρναν. Οι άλλω από κάτω εξαπατάζωσαν αίσθητημεί τον Μιχαήλ.
- Είνε στοιχειωμένη, που σάς λέω, ή αΐλη κα'ν θά τό δίητε! έπιμενε αυτός.
- Σκοπός... Σιωπή! φώναξε ο δεκανέας.
- Τέλος τό συμβούλιο κατέληξε σ' ένα συμπέρασμα:
- Νά καθαρωθεί από φρονιός ο Μιχαλάκης... ως σκανδαλίζων τά κανάματα, ως άφορημ παντός κακού, ως έξικον τά δαιμόνια, κα'ν ν' αναλάβη άλλος νά φρονήσει. Έτσι κ' έμινε.
- Μετά την καθάρσει του Μιχαλάκη τό κακό έπαψε.
- Τά φαντάσματα δεν πετούσαν πια ούτε τούζαχα, ούτε κοτσάνια καλαμποκιών, ούτε καληποτανόφλες. Πρώτος κα'ν καλύτερος πλάγιασε στην αΐλη ο Μιχαλάκης κ' άποκομήθηκε ήσυχα-ήσυχα.
- Τό ποσί που έμινε ή σχετική πρόχρηση ανάγκαις απέκαλιβρθη πως τά λήθαιρα, τά τούζαχα κα'ν τά κοτσάνια των καλαμποκιών τά πετούσε ο ίδιος ο Μιχαλάκης για νά γλιτώσει ά'ν την άγνώρεια της φρονιάς. Κα'ν γλιτώσε, ο άθεόφοδος.

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΑΠ' ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο Μπαρτρ στην Ισπανία. Μία σοφή συμβουλή προς τον βασιλέα. Η εύτυχία εν τώ κόσμω τούτω. Μία γενναία πράξις του δουκάδ Μοντρεπανού. Το άκρον άκτων της φτώχειας και της οικονομίας. Πώς με έξ δεκάρες την ημέρα ζούσαν έφτά άνθρωποι. Η συγκινησις της βασιλεύσεως.

Ο Γάλλος ακαδημαϊκός Μπαρτρ, ταξιδεύοντας κάποτε στην Ισπανία, έπήγε νά επισκεφθή και την περίφημη Βιβλιοθήκη του Έσοριάλ, ή οποία διηρνήθη από ένα τέλειος αμόφοτος βιβλιοθηκάριος. Την άλλη μέρα ο Μπαρτρ έμινε δεκτός από άνάκτορα. Ο βασιλεύς της Ισπανίας τον ερώτησε τότε ποιες ήσαν ή εντυπώσεις του ά'ν τή Βιβλιοθήκη του Έσοριάλ.

— Η Βιβλιοθήκη σας είναι θαυμασία! απάντησε ο Μπαρτρ. Η Μεγαλειότης σας όμως θα έκανε καλόν εάν διώριζε τον διεκτινήτη της... Θησαυροφύλακα του Κράτους!

— Γιατί; ρώτησε έκπληκτος ο βασιλεύς.

— Γιατί, καθώς φαίνεται, απάντησε ο Μπαρτρ, έχει ως άρχην... κα'ν ήν έγγυητή ποις τους θησαυρούς που του δίδονται από υμμάζιν...

Ο δούξ ντε Μοντρεπανού κατά την διάφραση κάποτε περιλάττωσε με έκαμει με μεριούς φίλους του, συζητούσε για τά αιτία που εφόιν εύτυχία ή δυστυχία σ' έναν άνθρωπο. Ένας από τους συντηρούμενους του δούκός έξέφρασε τότε την γνώμη ότι πολλές φορές οι φτωχοί άνθρωποι είναι εύτυχότεροι από τους πλουσίους.

— Την λύσι της άπορίας μας αυτής, είπε ο δούξ, θα την βρούμε τώρα άμέσως. Καί, απειθνήμονος σε τέτοιους γεωρούς που έγεμιάζωσαν από την σιά ενός δέντρου, τους είπε:

— Δεν μου λέτε, φίλοι μου, είσθε εύτυχοί μιν;

Οι τρεις από τους χωρικούς αυτούς, του απάντησαν ότι δεν ήλθαν κανένα παρπατονο από την τύχη τους. Ο τέτατος όμως του είπε ότι θα ήταν απόλυτως εύτυχος αν είχε κάποτε χωράφι που άνιχε άλλους στους γονις του και που είχε πέσει τώρα σε ξένα χέρια.

— Αν σου τό έδιναν λοιπόν τό χωράφι αυτό, τον ρώτησε ο δούξ, θα ήσαν απόλυτα εύτυχισ;

— Τόσο, άρχοντά μου, όσο μπορεί κανείς νά είναι εύτυχός σ' αυτόν τον κόσμο, απάντησε ο έξαιτος γεωρούς.

— Καί τί άζία έχει αυτό τό χωράφι;

— Ανό γιλιόδες φράγγα, άρχοντά μου.

— Πολύ καλόν... Πόσο δισ χιλιάδες φράγγα κ' άγόρησε τό προσηνικό σου χωράφι, είπε ο Μοντρεπανού. Έτσι θ' αναέφη κάποτε ή ιστορία ότι έκαμ κ' έγώ ήνάν άνθρωπο εύτυχί σ' αυτό τον κόσμο...

Ένα απόγευμα, ή βασίλισσα της Γαλλίας Λεζίνισα, κάνοντας τον αγαπημένο της περπατο στο πάρκο των Βερσαλλιών, συνάντησε μία φτωχή γυναίκα κακωτική, που εβάδιζε βιαστική κρατώντας μία παραβάνη γεμιστή σούτα στο χέρι κα'ν ακολουθουμένη από ένα σμήνος παιδιών.

— Ποό πηγαίνεις, καλή μου γυναίκα; την ρώτησε ή βασίλισσα σταματώντας την.

— Πηγαίνω φαγι στον άνδρα μου!

— Καί τί δουλειά κάνει ο άνδρας σου;

— Βοηθός χριστής.

— Πόσα κερδίζει την ημέρα;

— Έξη δεκάρες... Καμιά φορά όμως κα'ν πέντε...

— Έχετε κανένα χωράφι δικό σας;

— Όχι, κυρία.

— Πόσα παιδιά έχετε;

— Έπέντε... Είμαι όμως έγκωός κα'ν σε λίγο θα γίνουν έξη...

— Καί σ'ν, καλή μου γυναίκα, κανείς καμιά δουλειά; Κερδίζεις τίποτα;

— Τί δουλειά νά κάνω... Μοί μένει καφός από τις δουλειές του σπιτιού!...

— Πόσ λοιπόν τό καταφέρνεις νά συντηρής τό σπίτι σου κα'ν νά θηράξεις έφτά στόματα με έξη δεκάρες την ημέρα, καμιά φορά μάζινα κα'ν με λιγότερα;

— Ω, κυρία μου, τό μυστικό μου είναι απλούστατο. Ίδου αυτό:

Κλειδώνω τό ποσί του σπιτιού κ' έτσι περισκεύει πάντα κανένα καμιάτι διά τον άνδρα μου! Αν άφαινα τό ποσί αλελειδοτό, τά παιδιά μου θα έφρωγαν μέσα σε μία μέρα δ.τι. πρέπει νά φάνε μέσα σε μία βδομάδα!

Η βασίλισσα συγκινηθίσια μέχρι δακρύων, έβγαλε κα'ν έδωσε στη φτωχή μητέρα δεκά λουδοβίκεια!

